

N:o 16.

Ensimmäisenä sunnuntaina Loppiaisesta.

Evank. Luukk. 2: 42–52.

Kuin Jeesus kahdentoistakymmenen ajastajan vanha oli, menivät he Jerusalemiin juhlapäivän tavan jälkeen. Ja kuin ne päivät olivat kulu-
neet, siinä kuin he palasivat, jäi poikainen Jeesus Jerusalemiin, jota ei Josef ja hänen äitinsä huomanneet. Vaan luulivat hänen olevan seurassa. Ja he kävivät yhden päivän matkan: ja etseivät häntä lankoin ja tuttavain seassa. Ja kuin ei he häntä löytäneet, palasivat he Jerusalemiin, etsien häntä. Ja ta-
pahtui kolmen päivän perästä, että he löysivät hänen temppelissä istuvan opettajain keskellä, kuultelevan heitä, ja kysyvän heiltä. Ja kaikki, jotka hä-
nen kuulivat, hämmästyivät hänen ymmärrystänsä ja vastauksiansa. Ja kuin he hänen näkivät, niin he hämmästyivät. Ja hänen äitinsä sanoi hänel-
le: poikani: miksis meille näin teit? Katso, sinun isäs ja minä olemme mu-
rehtien etsineet sinua. Ja hän sanoi heille: mitäs te minua etseitte? Ettekä tietäneet, että minun pitää niissä oleman, jotka minun Isäni ovat? Ja ei he ymmärtäneet sitä sanaa, kuin hän heille sanoi. Ja hän meni alas heidän kanssansa, ja tuli Natsaretiin: ja oli heille alamainen. Ja hänen äitinsä kätki kaikki nämä sanat sydämmehensä. Ja Jeesus menestyi viisaudessa ja iässä ja armossa, Jumalan ja ihmisten edessä.

Tämä on evankeliumi, joka meille esittää **esimerkin pyhään rististä**, ja kuinka oikeiden kristittyjen käy ja kuinka heidän tulee tässä tapauksessa käyttäytyä. Ken, näet, tah-
too olla kristitty, hänen täytyy suostua otta-
maan osaa ristin kantamisessa, sillä Jumala on ottava hänet kannustensa väliin taltutetta-
vaksi, jotta hän pehmenisi; ilman kärsimystä ei voikkaan kukaan Kristuksen tykö tulla. Sen vuoksi on meille tässä asetettu esimerkki, jota meidän tulee seurata. Tätä tahdomme kuulla.

Vaikka tuolla pyhällä Maaria äidillä, joka oli siunattu ja kaikenlaisesta armosta runsaasti osalliseksi tullut, ilman epäilystä oli mitä suurinta huvitusta ja riemua pojastansa, on Herra kuitenkin niin säätänyt, ettei pojassa hänellä suinkaan ollut paratiisia, jonka hän säästi Maarian varalle samoin kuin muidenkin tulevaan elämään. Sentähden täytyi hänen maan päällä kärsiä paljon onnettomuutta, tuskaa ja sydämen ahdistusta. Ensimmäinen

surkeus, jota hän sai kokea, oli, että hänen täytyi synnyttää Betlehemissä, vieraassa paik-
kakunnassa, jossa hänen kaiken tilan puuttees-
sa täytyi maata tallissa lapsineen; toinen oli, että hänen heti sen jälkeen täytyi kuuden kuu-
kauden perästä pienokaisineen paeta vieraalle maalle Egyptiin, joka tietysti ei ole miksikään virkistysmatkaksi luettava. Tämöisiä tule-
muksia lienee hänellä ollut paljoa useampia-
kin, vaikka niistä ei ole kirjoitettu.

Samoin on tämäkin yksi niitä, kun Herra saattaa Maarialle sydänsurun, että pujahtaa häneltä piiloon temppelissä ja antaa itseänsä niin kauvan hakea löytämättä. Tämä peljästytti ja huolestutti Maariata siihen määrään, että hän olisi saattanut epätoivoon joutua, kuten hän sanookin: **Sinun isäs ja minä olemme murehtien etsineet sinua.** Voidaan otaksua hänen ajatelleen sydämessään näin: Katso, tämä lapsi on ainoani; sen tiedän, että Jumala on sen minulle antanut käskien omastaan huolta

pitämään. Kuinka nyt laita on, kun hän lähtee minulta pois? Tämä kaiketi on oma syyni kun en ole häntä oikeen vaatinut ja silmällä pitänyt, joten en liene mahdollinen Jumalan lasta hoitamaan, ja hän tahtoo ottaa sen jälleen minulta pois. Silloin epäilemättä oli hänen sydämensä niin peljästyntynyt, että oli pakahtunut ja täynnä tuskaa.

Tässä näet, kuinka hänen käy. Vaikka hän oli Kristuksen äiti ja saattoi lapsestaan kerskailla ennen muita äitejä, joille ei yhdellekään ole koskaan ollut niin ylenmääräistä iloa, saat kuitenkin tässä nähdä, kuinka Jumala riisuu hänen sydämensä niin alastomaksi, ettei hän enään saata sanoa olevansa pojan äiti. Jumala saattaa äidin niin suuresti peljästymään lapsen tähden, että tämä olisi voinut toivoa, ettei lapsi olisi koskaan tullutkaan hänen kuuluviinsa näkyviinsä, koska hän näin oli saattanut joutua suuremman synnin tekijäksi kuin kukaan ihminen y. m. s.

Näin saattaa Herra Jumalamme menetellä, että ottaa meiltä pois ilomme ja lohdutuksemme, kun hyväksi näkee, ja pelottaa meitä juuri sillä kaikkein kovimmin, josta meillä suurinta iloa on, ja antaa taas toisaalta suurinta riemua sen kautta, millä hän meitä enimmäin peljättää. Sillä Maarian suurin ilo oli olla tämän lapsen äiti, ja siis ei mikään muu voinut häntä ankarammin peljättää. Samoin ei ole meilläkään mitään suurempaa pelkoa kuin synnistä ja kuolemasta johtuva; mutta kuitenkin voi Jumala niin meitä siinä lohduttaa, että me Paavalin kanssa (Room. 5: 20, 21 ja 7:) uskallamme kerskata, että syntikin on osaltaan auttanut meitä vanhurskaiksi tulemaan, ja että me mielellämme myöskin tahtoisimme olla kuolleet ja kuolemaa halajamme.

Me näemme siis tämän Kristuksen äidin suuren kärsimisen lapsensa menettämisen johdosta siinä, että hänen luottamuksensa Jumalaankin otetaan häneltä pois, sillä hänen

täytyi pelätä Jumalan vihastuneen hänelle, niin ettei tahtonut häntä pojalleen äidiksi. Kuinka tämä on koskenut Maarian mieleen, sitä ei kukaan saata täydelleen käsittää, paitsi joka itsekin on osaksi saanut sellaista kokea. Sentähden tulee meidän sovittaa tämä esimerkki myöskin itsehemme, sillä ei hänen vaan meidän tähtemme on tämä kirjoitettu. Hän on täältä jo poissa. Meidän tulee siis ottaa tästä vaarin ja varustautua voidaksemme mekin, jos meitäkin sellaisella koetellaan, säilyttää mielenmalttiamme.

Esimerkiksi, jos Jumala on antanut meille niin puhtaan ja vahvan uskon, että me elämme täällä lujassa luottamuksessa ja olemme varmoja siitä, että meillä on armollinen Jumala, niin olemme paratiisissa; mutta jos Jumala sallii sydämemme niin hätääntyä, että luulemme hänen tahtovan repiä sydämistämme pois Herran Kristuksen, ja että omatuntomme tuntiessaan hänet kadottaneensa hätääntyy ja joutuu epätoivoon menettäen kaiken uskalluksensa, silloin on valitus ja hätä käsissä. Vaikka se, näet, ei tiedäkkään vielä mitään synnistä, joutuu se kuitenkin sellaiseen tuskaan, että ajattelee: kuka tietää, välittäneekö Jumala minusta mitään, kuten tässä Maaria epäilee, niin ettei tiedä, tahtoiko Jumala enään hänet äitinä olemaankaan. Siis sanoo sydänkin tuntiessaan tällaisen koettelemuksen: kyllähän tosin Jumala tähän asti on antanut sinulle lujan uskon, mutta ehkä hän tahtoo sen sinulta ottaa pois ja olla sinusta enempää välittämättä. Tällaisia kovia koettelemuksia saavat vahvahenkiset ihmiset kestää, eikä niitä ole monta, joita Jumala näin ahdistaa. Mutta kuitenkin tulee meidän olla siltä varalta varustettuja, ettemme epätoivoon joutuisi, jos sellaista meille tapahtuisi.

Tällaisia esimerkkejä onkin meillä monta siellä täällä Raamatussa, luemmehan Josuastakin, Jos. 7: 6, 7. Hänelle oli Jumala lujasti ja vahvasti luvannut, että hänen piti perin juurin

pakanat hävittämän, sekä kehoitti häntä itseään olemaan rohkea ja menemään reippaasti vihollisia vastaan, kuten hän tekikin. Mutta mitäs tapahtui? Tällaisessa kalliissa uskossa ollessaan ryhtyi hän toimeen ja lähetti kolme tuhatta miestä erästä kaupunkia valloittamaan. He olivatkin uljaita poikia olevinaan nähdessään kaupungin vähäiseksi ja sen väkiluvun pieneksi. Heidän päästyänsä perille hyökkäsivätkin viholliset kaupungista ulos ja löivät heidät takaisin. Silloin lankesi Josua maahan kasvoillensa eikä rohjennut koko päivänä katsahtaa taivasta kohti, vaan kohotti valitushuutonsa Jumalan puoleen sanoen: **Ah, Herra, Herra, miksis tämän kansan annoit ollenkaan tulla Jordanin ylitse, antaakses meitä Amorealaisten käsiin ja hukuttaakses meitä?** Silloin oli hänen uskonsa kukistunut ja hän niin suuren epätoivon vallassa, että itse Jumalan täytyi rohkaista häntä. Tämöistä tekee Jumala suurille pyhillensä, joiden sydämistä hän joskus ottaa pois Kristuksen, se on: uskon ja uskalluksen.

Mutta tämä kaikki tapahtuu äärettömästä armosta ja hyvydestä, että kaikin tavoin tulisimme huomaamaan, kuinka sydämellisesti ja lemmellisesti tämä isä menettelee kanssamme ja pitää huolta meistä, että meidän uskomme harjaantuisi ja vahvistumistaan vahvistuisi. Etenkin menettelee hän näin varjellakseen omansa kahdenlaiselta onnettomuudelta, jotka muutoin voisivat seurata. **Ensiksi:** kun ihmiset ovat näin vahvoja uskossa ja uhkarohkeita, voisivat he lopuksi ruveta turvautumaan itseensä, niin että saattaisivat arvella omin voiminsa tulevansa toimeen. Sentähden antaa hän välistä heiltä uskon puuttua ja kukistua, niin että he älyävät, mitä ovat, ja tunnustavat pakosta. Vaikka tahtoisinkin uskoa, niin en voi. Näin nöyryyttää tuo kaikkivaltias Jumala pyhiä ja pysyttää heitä heidän itsensä tuntemisessa, sillä luonto ja järki tahtoo aina

takertua Jumalan antimisiin ja riippua niissä kiinni. Hänen täytyy siis menetellä meidän kanssamme, jotta havaitsisimme, että **hänen** täytyy meille antaa usko sydämihiin, sekä ettemme itse voi sitä itsellemme hankkia. Siis pitää Jumalan pelon ja uskalluksen kulkea käsi kädessä saadaksemme kumpaakin kokea, niin että emme tulisi röyhkeiksi ja liian huolettomasti uskaltaisi itseemme. Tämä on yksi syy, miksi Jumala niin ankarasti pyhiä koettelee.

Toiseksi tekee hän sitä meille esimerkiksi. Ellei, näet, meillä olisi mitään esimerkkiä Raamatussa pyhistä, joille on samoin tapahtunut, niin emme voisi tällaista kestää ja omatuntomme voisi sanoa: Minä olen ainoa, joka olen tällaiseen pulaan joutunut, eikä Jumala ole kellekään antanut tällaista tapahtua; sen vuoksi täytyy tämän olla merkki, että Jumala on minun hyljännyt. Mutta koska näemme, että tällaista on tapahtunut neitsyt Maarialle ja muillekin pyhille, niin on meillä kuitenkin jokin lohdutus epätoivon varalle ja esimerkki, että malttaisimme mielemme ja odottaisimme, kunnes Jumala tulee ja vahvistaa meitä.

Tällaisesta kärsimisestä on meillä monenkaltaisia esimerkkejä Raamatussa ja niihin kuuluu sekin, mitä profeeta Taavetti Ps. 31: 23 sanoo: **Minä sanoin pikaisuudessaani: Minä olen sinun silmäis edestä sysätty pois**, se on: kun omatunto sanoo näin: Jumala ei sinusta huoli. Tämöinen kärsimys on sietämätön ja ylen määrin raskas, jonka vuoksi pyhät suunnattomasti sen alla voivottelevat, sillä jollei Jumala auttaisi heitä siitä, niin olisivat he helvetissä. Toiset koettelemukset ja kärsimykset, esimerkiksi kunnian ja omaisuuden menettäminen ja muu sen kaltainen, viattomain lasten tappaminen ja Jeesuksen pako Egyptiin ovat tämän rinnalla paljasta lasten leikkiä.

Tästä puhuu profeeta toisessakin paikassa Ps. 94: 17: **Ellei Herra minua auttaisi, niin minun sieluni makaisi lähes hiljaisuudessa.**

Näin suureksi tulee pelko ja ahdistus tällaisessa hädässä. Siitä syystä on Jumala sallinut tällaisia tapauksia sattua, että me käsittäisimme ne esimerkeiksi ja lohduttaisimme niillä itseämme, että emme epätoivoon joutuisi, sillä kuoleman lähestyessä joudumme tällaisten kiusausten valtaan, jonka vuoksi meidän täytyy niihin varustautua.

Tämä on nyt kertomus ja esimerkki siitä suuresta kärsimyksestä, joka tässä evankeliumissa on kuvattuna, mutta toiselta puolen on sen ohessa myöskin osoitettu, missä lohdutus löydetään. Maaria ja Jooseppi kadottivat Jeesuksen ja kulkivat päivänmatkan hänestä pois etsien häntä lankoin ja tuttavain seasta, josta eivät häntä löytäneet. Sitten menivät he uudelleen Jerusalemiin, mutta sieltäkään eivät häntä löytäneet. Kolmantena päivänä tulevat he temppeliin, josta löytävät hänen. Tässä on Jumala osoittanut, mistä lohdutusta ja voimaa on löydettävissä kaikenlaisissa kärsimyksissä ja erinomattain tässä korkeassa kärsimyksessä, niin että voisimme löytää Herran Kristuksen etsimällä nimittäin häntä temppelistä. Sillä näin sanoo hän heille: **Ettekö te tienneet, että minun pitää niissä oleman, jotka minun isäni ovat?**

Ja tässä on huomattava, että Luukas sanoo: **Ei he ymmärtäneet sitä sanaa, kuin hän heille sanoi.** Hän on, näet, tukkinut täten suun kaikilta niiltä joutavilta lavertelijoilta, jotka neitsyt Maarian pilviin asti ylistävät, että hän muka on kaikki hyvin tietänyt eikä ole voinut erehtyä. Sillä sinä näet tässä, kuinka Herra antaa hänen erehtyä, niin että hän lasta kauvan etsii löytämättä, joka tapahtuu vasta **kolmantena päivänä temppelissä.** Tästä nuhtelee Kristus Maariata sanoen: Mitäs minua etsitte? **Ettekö tienneet, että minun pitää niissä oleman, jotka minun isäni ovat?** Eipä Maaria edes ymmärrä sitä sanaa, jonka Kristus hänelle sanoo. Siis on tuo paljasta

valheselitystä eikä pyhä neitsyt tarvitse heidän väärää ja keksittyä kiitostaan. Jumala johdatti Maariata siten, että salasi häneltä paljon ja antoi hänen joutua moneen onnettomuuteen pyryttääkseen häntä nöyryydessä, niin ettei hän olisi mielessään pitänyt itseään muita parempana.

Mutta tässä nyt on, kuten sanottu lohdutuksena se, ettei Kristusta löydetä muualta kuin temppelistä, eli niistä, jotka Jumalan ovat. Mutta mikä on Jumalan? Eikös kaikki luontokappaleet ole hänen? Tosi on, että kaikki on Jumalan, mutta eritoten on Pyhä Raamattu ja hänen sanansa hänen omansa. Siis on lopputulos tämä: Älkää kukaan rohjetko lohdutusta muualta ammentaa ja löytää kuin Jumalan sanasta, sillä Kristusta hänen poikaansa et sinä mistään muualta ole löytävä kuin temppelistä. Näetkös nyt, ettei äiti tätä vielä ymmärtänyt eikä tietänyt häntä temppelistä etsiä; ja koska hän etsi häntä lankoin ja tuttavain seasta eikä oikeasta paikasta, niin hän erehtyi.

Sen vuoksi olen usein sanonut ja sanon vieläkin, ettei kristikunnassa mitään muuta saa saarnata kuin puhdasta Jumalan sanaa. Samaa teroittaa tämä evankeliumikin kertoessaan, etteivät löytäneet Herraa lankoin ja tuttavain seasta. Sen vuoksi ei ole minkään arvoista sanoa, että pitää uskottaman, mitä kirkolliskokoukset ovat päättäneet, tai mitä Hieronymus, Augustinus ja muut pyhät isät ovat kirjoittaneet. Meidän tulee osoittaa yksi ainoa paikka, josta Kristus voidaan löytää, eikä mitään muuta, nimittäin hänen itse osoittamansa paikka, kun hän sanoo: **Minun pitää niissä oleman, jotka minun isäni ovat,** se on: häntä ei ole kukaan löytävä muualta kuin Jumalan sanasta.

Mitä siis pyhät isät opettavat, sitä ei tule niin vastaan ottaa, että siihen omallatunnolla turvauduttaisiin ja siitä lohdutusta etsittäisiin. Jos nyt sinulle sanottaisiin: Kuinka, eikö pyhiä isiä pidä uskoa? niin voit vastata: Kristusta

ei voida löytää lankoin ja tuttavain seasta. Ja oikeinpa olisikin, että me kristityt tekisimme tästä evankeliumista tämän esimerkin yhteiseksi ja ottaisimme sen ikäänkuin tunnussanaksemme, jota käyttäisimme kaikkia oppeja vastaan, jotka eivät ole Jumalan sanaa.

Mutta jota paremmin asia selviäisi, täytyy meidän tarkastaa, mitä muuta meille on opetettu kuin Jumalan sanaa. Tähän asti on meillä ollut **kolmenlaista oppia**. Ensiksi mainittakoon se törkein oppi, jota P. Tuomas (lieneekö hän muuten pyhäkään) on opettanut. Tämä johtaa juurensa pakanallisesta opista ja taiteesta, jonka tuo luonnon suuri valkeus Aristoteles on kirjoittanut. Tästä he sanovat: Hän on niinkuin kaunis valoisa taulu ja Kristuksen sanat ovat niinkuin aurinko. Samoin kuin nyt tuollainen taulu Auringon valossa näyttää yhä kirkkaammalta ja hohtavammalta, samoin myös jumalallinen valkeus kirkastaa luonnon valkeuden ja valaisee sen. Tällä kauniilla vertauksella ovat he tuoneet pakanallisen opin kristikuntaan. Ainoastaan tätä ovat korkeakoulut opettaneet ja edistäneet ja niistä, jotka oikein ovat tätä oppia opineet, on sitten tohtoreita ja saarnaajia tehty, vaan tätä on itse perkele heille opettanut. Näin on Jumalan sana tallattu jalkoihin, ja jos se nyt jossain esiintyy, tahtoo tuo perkeleen oppi survoa sen rouheiksi.

Toiseksi on meille **ihmisasetuksia** opetettu ja käsketty ja niille pantu nimeksi pyhän kristillisen seurakunnan asetukset ja käskyt. Tällä ovat nuo narrit luulleet johtavansa maailman taivaaseen ja tahtoneet lohduttaa ja virvoittaa meidän omaatuntoamme. Tämä on sitten päässyt sellaiseen vauhtiin, että se on vedenpaisumuksen tavoin koko maailman vallannut ja että koko maailma on siihen upoutunut, niin että tuskin yksikään on pelastettavissa tuosta helvetin syvyydestä. He, näet, huutavat lakkaamatta kuin mielipuolet:

Voipas toki, ovathan pyhät kirkolliskokoukset tämän päättäneet, onhan kirkko tämän käskennyt, tähähän on jo niin kauvan ollut hyväksyttyinä, eikö meidän pitäisi sitä sitten uskomana!

Sentähden tulee tuommoiseen vastata, kuten olen sanonut, tämän evankeliumin mukaan: vaikka itse Maariakin, tuo pyhä neitsyt, olisi näin tehnyt, ei olisi mikään ihme, että hän olisi erehtynyt. Jumalan äitinäkin joutui hän kuitenkin sellaiseen tietämättömyyteen, ettei älynnyt, mistä Kristus voitiin löytää, vaan etsi häntä lankoin ja tuttavain seasta ja tietysti häntä löytämättä. Jos nyt hän erehtyi eikä voinut Kristusta löytää matkueesta, vaan oli pakotettu lopuksi tulemaan temppeleihin, kuinka tahdomme me löytää häntä Jumalan sanan ulkopuolelta ihmisopeista, kirkolliskokousten päätöksistä ja tohtorien viisaudesta? Piispoilla ja kirkolliskokouksilla ei epäilemättä ole ollut niin paljon Pyhää Henkeä kuin Maarialla, ja kun hän on erehtynyt, kuinka olisivat nämä erehtymättä, kun luulevat Kristuksen löytävänsä muualta kuin siitä, mikä hänen isänsä on, se on: Jumalan sanasta.

Kun siis kuulet, että joku nojautuu noihin kahteen oppiin, usko ne oikeiksi, luottaa ja turvautuu niihin, niin kysy häneltä, onko hän myöskin siitä varma, että ne hänen sieluansa voivat lohduttaa, kun kuolema tai Jumalan tuomio ja viha lähestyy, ja rohkeneeko hän horjumattomalla omallatunnolla silloin sanoa: Näin ovat paavi ja piispat kirkolliskokouksissa päättäneet ja sanoneet, siihen minä luotan ja olen varma, etten harhassa kulje? Kyllä hänen silloin täytyy kohta sanoa: Kuinka voin siitä niin varma olla? Niinpä myös, kun tosi eteen tulee, kun kuolema lähestyy, on sinun omatuntosi sanova: Kyllähän on totta, että kirkolliskokoukset niin ovat päättäneet y. m., mutta jo nekin ovat erehtyneet, kuka tietää, onko asia niin? Kun tällaiseen epäilykseen joudut, niin et voi mitenkään kestää; silloin tu-

lee perkele, turjuttelee sinua sinne tänne ja paiskaa sinun kumoon, niin että saat siinä vi-rua.

Kolmanneksi ovat he näiden kahden opin ohessa johdattaneet meitä myöskin Pyhään Raamattuun ja sanoneet kuitenkin, että ennen kaikkia oppeja on hyväksyttävä paavin määräykset ja päätökset uskoa koskeissa asioissa, sentään ottamalla lukuun muutamien Raamattua selittäneiden pyhäin isäin opetukset, jotka he ovat yhtä täydellisiksi ja päteviksi katsoneet kuin Rooman paavinkin, tai vähän paremmiksikin. Tämän lisäksi ovat he sanoneet, etteivät nämä ole voineet erehtyä ja niin sitä ruvetaan kohti kulkkua huutamaan: Voipas toki, eivätkö nämä pyhät isät olisi Raamattua ymmärtäneet? Mutta anna noiden houkkioiden hokea, mitä tahtovat, ja leimauta sinä heitä vastaan nämä Kristuksen sanat: **Ettekö te tienneet, että minun pitää niissä oleman, jotka minun isäni ovat?** Jumalan sana olkoon meillä ennen kaikkea muuta ja ainoastaan siinä pysykäämme kiinni, sillä siellä tahtoo Kristus olla eikä missään muual- la, joten sinun on turhaa etsiä häntä muualta. Kuinka voit sinä nimittäin saada minut vakuutetuksi, että juuri pyhät isät ovat ne, joissa Kristus voidaan löytää?

Sen vuoksi on tämä evankeliumi ankara isku kaikelle opille, lohdutukselle ja mille tahansa, joka ei ole Jumalan sanaa, taikka ei siitä johdu. Voit siis nyt sanoa: Olkoon menneeksi, korota järki ja luonnollinen valkeus niin ylhäällä kuin tahdot, kuitenkin pidätän itselleni oikeuden olla niihin uskaltamatta. Olkoon kirkolliskokouksissa päätetty ja olkoot paavi tai pyhät isät opettaneet mitä tahansa, mutta minä en tahdo mitään uskallusta niihin panna. Jos tahtovat minulle tämän oikeuden myöntää, niin voimme heti siitä sopia, että minä säilytän vapauteni, ja että he päättäkööt ja säätäkööt, mitä vaan haluavat, mutta minun

olkoon lupa sanoa: Jos hyväksi näen, niin pidän sen, mutta en katso sen pitämistä minään mainiona työnä.

Mutta tuotapa he eivät meille myönnäkään, sillä he eivät tyydy siihen, että heidän päätöksiansä ja asetuksiansä vapaaehtoisesti noudatettaisiin, vaan he lisäävät vielä, että uskallus ja lohdutuskin on niihin perustettava, ja että ne olisivat samanarvoisia kuin esimerkiksi uskomisen Kristukseen ja Pyhään Henkeen. Sellaista harha-oppia ja luottamusta me emme saa kärsiä, että luulevat tekevänsä hyvän työn näitä noudattaessaan ja toisaalta taas synnin, jos niistä eivät välitä. Sillä he väittävät, että mitä paavi tai kirkko käskee ja opettaa, se on Pyhän Hengen vaikuttamaa ja Jumalan sanaa, ja siis pitää sitä uskottaman ja seurattaman, vaikka se kuitenkin on julkeata häpeemätöntä valhetta, sillä kuinka voivat he sen todistaa?

No mutta, sanovat he, onhan kristillisellä kirkolla Pyhä Henki, joka ei suinkaan voi erehtyä eikä harhailia. Minäpä vastaan, kuten edellä on sanottu: Olkoon kirkko mikä tahansa, ei sillä kuitenkaan ole niin paljon Pyhää Henkeä kuin Maarialla on ollut, ja vaikka se johti häntäkin, salli se hänet kuitenkin erehtyä meille esimerkiksi. Jos nyt itse Maria on epä-tietoinen, kuinka voisit sinä minua vakuuttaa? Mihin meidän sitten pitäisi mennä? Minnekäs muualle kuin temppeleihin, se on: meidän täytyy tarttua Jumalan sanaan, joka on varma eikä minua petä, siitä varmaan löydän Kristuksen. Missä siis sana on, siellä pitää minunkin pysyä. Jos minä siinä riipun kiinni, joka astuessaan keskelle kuolemaa tunkeutuu sen läpi ja pysyy elävänä, niin täytyy minunkin tunkeutua kuoleman läpi ja elämään tulla, niin ettei mikään voi minua pidättää eikä kukistaa, ei synti, ei kuolema eikä perkele. Sitä lohdutusta ja sellaista lohdutusta, jonka minä Jumalan sanasta saan, ei minulle voi mikään muu

oppi antaa, joita siis ei millään tavalla voida tähän verrata.

Sen vuoksi on tarpeellista, että sellainen hyvin käsitetään ja asetetaan sitä luottamusta vastaan, jota osoitetaan ihmisopeille ja pyhille isille. Sillä Jumala on tähän viitannut monilla esimerkeillä, jotta nähtäisiin, kuinka kauvan aivan tykkänään pitää olla nojautumatta ja turvautumatta ihmisiin, koska joskus pyhätkin saattavat erehtyä. Luemmehan Ap. Tek. 15: 5 j. s., että jonkun ajan kuluttua, ei kahdeksatoista vuotta enempiä, Kristuksen taivaaseen astumisen jälkeen, kokoontuivat apostolit ja senaikuisten kristittyjen etevimmät. Silloin syntyi kysymys, oliko pakotettava pakanoita antautumaan ympärileikattavaksi. Silloin nousivat muutamat fariseusten lahkokunnasta, jotka uskoneet olivat, sanoen: heitä pitää ympärileikattaman ja käskettämän Mooseksen lakia pitämään; tästä syntyi sitten kiista, jossa suuri joukko näkyi kallistuvan näiden puolelle.

Silloin nousivat ainoastaan **Pietari, Paavali, Barnabas ja Jaakoppi** heitä vastustamaan, ja erittäin nousi Pietari ja päätti näin: **Miehet, rakkaat veljet, te tiedätte, että Jumala kauvan ennen tätä aikaa valitsi meidän seassamme, että pakanain piti minun suuni kautta evankeliumin sanan kuuleman ja uskomman. Ja Jumala sydänten tutkija todisti heille, ja antoi heille Pyhän Hengen niinkuin meillekin. Ja ei tehnyt yhtään eroitusta meidän ja heidän välillänsä puhdistuen uskolla heidän sydämensä. Miksi te siis nyt kiusaatte Jumalata, että te tahdotte opetuslasten kaulaan panna sen ikeen, jota ei meidän isämme emmekä me voineet kantaa? Vaan me uskomme Herran Jeesuksen Kristuksen armon kautta autuaaksi tulevamme niinkuin hekin.**

Katsos nyt, tässä oli paljon uskovaisia kristittyjä koolla, kun vielä seurakunta oli

nuorimmillaan ja paraimmillaan, ja Jumala antaa heidän kaikkein erehtyä paitsi niitä kolmea neljää, niin että ellei nämät olisi olleet vastustamassa, olisi opetettu eksyttäviä asioita ja pantu toimeen käsky Kristusta vastaan. Siitä huolimatta olemme sellaisia hupsuja sokkopäitä, ettemme voi muuta sanoa kuin: Näin ovat kirkolliskokoukset ja kirkko päättäneet, ne eivät saata erehtyä, ja mitä ne päättävät, sitä tulee noudattaa.

Lisäksi saamme vielä lukea, että molemmat etevimmät, Pietari ja Barnabas, tämänkin jupakan perästä lankesivat ja heidän kanssaan toisetkin juutalaiset kaikki tyyni. Silloin nousi Paavali yksin vastaan ja nuhteli Pietaria julkiesti, kuten hän itse Gal. 2: 11 kirjoittaa. Jos kerran nyt nämä pyhät kokoukset ja pyhät ihmiset erehtyivät, niin mitä luottamusta sitten ansaitsevat meidän kirkolliskokouksemme, jotka apostolien pitämiin verrattuina, eivät ole oikein vedenkään veroisia?

Miksi sitten Jumala sallii tällaista tapahtua? Hän, näet, tahtoo, ettemme nojautuisi emmekä turvautuisi keidenkään ihmisten sanoihin ja oppiin, olkoot he kuinka pyhiä tahansa, vaan uskaltaisimme yksistään hänen sanaansa. Jos siis vaikka apostolikin tulisi tai vaikka enkeli taivaasta, kuten P. Paavali Gal. 1: 8, 9 kirjoittaa, ja jotain muuta opettaisi, niin tulee suoraan sanoa: Tämä ei ole Jumalan sanaa, sentähden en tahdo sitä kuulla. Näin jääpi jällelle ainoastaan se, ettei lasta löydetä mistään muualta kuin temppeleistä eli **niissä kuin Jumalan ovat**. Maariakin kyllä etsei häntä lankoin ja tuttavain seasta, jotka arvattavasti olivat jaloja, oppineita ja hurskaita ihmisiä, mutta sieltä hän ei löytänyt häntä.

Tällaisia esimerkkejä ja kuvauksia löydämme muualtakin evankeliumissa; ja ne osoittavat samaan, ettei mitään muuta tule opettaa kuin Jumalan sanaa eikä mitään muuta oppia hyväksyä, koska Kristusta ei voida löy-

tää muualta kuin Raamatusta. Niinpä luemme Joulupäivän evankeliumissa, Luukk. 2: 12, että enkeli julistaessaan paimenille Kristuksen syntymää sanoo: **Tämä on teille merkiksi: Te löydätte lapsen kapaloituna makavan seimessä.** Miksi ei hän sano Maaria äitiä ja Jooseppia merkiksi, vaan ainoastaan kapaloit ja seimen? Siksi, ettei Jumala tahdo osoittaa meitä kenenkään pyhän pakinoille, ei edes itse äidinkään, sillä nämä kaikki saattavat erehtyä. Sentähden täytyy hänen osoittaa meille tietty paikka, jossa Kristus makaa, se on: seimi, jossa hänet varmaan löydetään, vaikka ei Jooseppia ja Maariata siellä olisi-kaan. Tämä puhe merkitsee: Kristus on Raamatussa tarkoin kapaloituna, kuten lapsi kapalovaatteissaan. Saarna nyt on se seimi, jossa hän makaa ja käsitetään, ja josta ruokaa ja elatusta saadaan. Asia saisi tosin loistavamman muodon sen kautta, että lapsi makaisi siellä, jossa Maaria ja Jooseppi ovat, nuo suuret pyhät ihmiset, kuitenkin osoittaa enkeli ainoastaan seimen ja tahtoo ettei sitä katsottaisi ylös. Tämä on kyllä vähäpätöinen yksinkertainen sana, kuitenkin makaa Kristus siinä.

Samaa saamme nähdä muissakin kertomuksissa; esimerkiksi pyhästä **Simeonista**, jolla oli Jumalan antama lupaus, ettei hänen ennen pitänyt kuolemaa näkemän, kuin oli nähnyt Herran Kristuksen. Hän tulee Pyhän Hengen vaikutuksesta temppeliin, jossa hän löytää lapsen ja ottaa hänet syliinsä. Tällä huomautetaan ainoastaan sitä, että Kristus löydetään temppelistä. Siis on lopputuloksena, että Jumala tahtoo varoittaa meitä ihmisoipeista, olkoot ne kuinka hyviä tahansa, ettei niihin suinkaan tule turvautua, vaan että pysyttäisiin kiinni ainoassa oikeassa merkissä, joka on Jumalan sana. Laske kaikki muu tiehensä menemään. Se saattaa olla hyvää, oikein puhuttua tai päätettyä, sydämen uskallusta emme kuitenkaan tahdo niihin rakentaa.

Tämä on nyt se lohdutus, jonka tästä evankeliumista saamme, että kun joudumme korkeaan kärsimyksen, josta edellä on puhuttu, silloin tietäisimme, ettei mistään muualta lohdutusta voida löytää kuin Raamatusta eli Jumalan sanasta. Ja Jumala on sentähden antanut kirjoittaa tätä, että siitä oppisimme, kuten P. Paavali Room. 15: 4 sanoo: **Mitä ennen kirjoitettu on, se on meille opiksi kirjoitettu, että meillä kärsivällisyyden ja Raamattu- lohdutusten kautta toivo olisi.** Hänkin sanoo Raamatun lohduttavan eli antavan kärsivällisyyttä ja lohdutusta, jonka vuoksi ei sielu pienimmässäkään kiusauksessa voi muualta mistään lohdutusta löytää. Mitäpä, näet, muuta olisi, josta ihminen voisi lohdutusta saada, oli se kuinka ylevätä tahansa; se on kaikki epävarmaa, josta sydän ajattelee: Voi toki, jospa olisin siitä varma j. n. e.

Mutta jos pysytään kiinni Jumalan sanassa, niin voidaan järkähtämättä sanoa: tämä on Jumalan sana, joka ei voi minua pettää eikä eksyttää, siitä olen vakuutettu. Mutta voidaksemme tätä sanaa säilyttää ja siinä pysyä on meidän käytävänä kaikista sodista ankarinta. Jos perkele saa sen sydäimestä riistetyksi, on ihminen hukassa.

Sentähden varustautukaamme tähän sotaan, niin että silloin kun joku tulee sanomaan, ettei kristillinen kirkko voi erehtyä, tietäisimme häntä vastustaa ja hänen väitteensä kumota sanoen: Katso, ei tämä ole ihmisten vaan Jumalan sana. Tässä evankeliumissa kuulemme, että äiti täynnäkin Pyhää Henkeä saattoi erehtyä. Samoin tiedämme Apostolien Tekoraamatusta, että oli kristillinen yhteys, joka uskoi ja jolla oli Pyhä Henki ja kuitenkin kompastui sekä olisi hyväksynyt epäkristillisen asetuksen, elleivät muutamat olisi saaneet sitä estetyksi. Sentähden ei pidä mitään kirkolliskokouksia eikä pyhiä uskoa, elleivät ne esitä Jumalan sanaa todistukseksi.

Tämä siis on pääasia ja lopputulos tästä evankeliumista, mutta mitä enempää siinä on, tahdomme suosittaa joutilasten tarkasteltavaksi, ja joka siihen ryhtyy, hän on sen helposti löytäväkin.

Moniaat ovat sillä päätänsä vaivanneet, miten sen asian laita lienee kuin Luukaskin 2: 40, 52 sanoo että **Kristus menestyi viisauudessa ja armossa**, vaikka hän kuitenkin oli Jumala ja täynnä armoa ja viisautta jo sikiä-

misestään saakka äidin kohdussa. Tässä ovat he häpeällisesti tekstin väärentäneet viisasteluillaan, jonka vuoksi heitä nurkkaan nuo seipitetyt lorut ja anna sanojen pysyä sellaisinaan ilman mitään selitystä sekä ymmärrä ainoastaan kaikkein yksinkertaisimmin, että lapsi kasvoi ja vahvistui Hengessä kuten muutkin ihmiset, josta laveammin on edellä puhuttu Joulun lähimmäisen sunnuntain evankeliumissa. Amen.